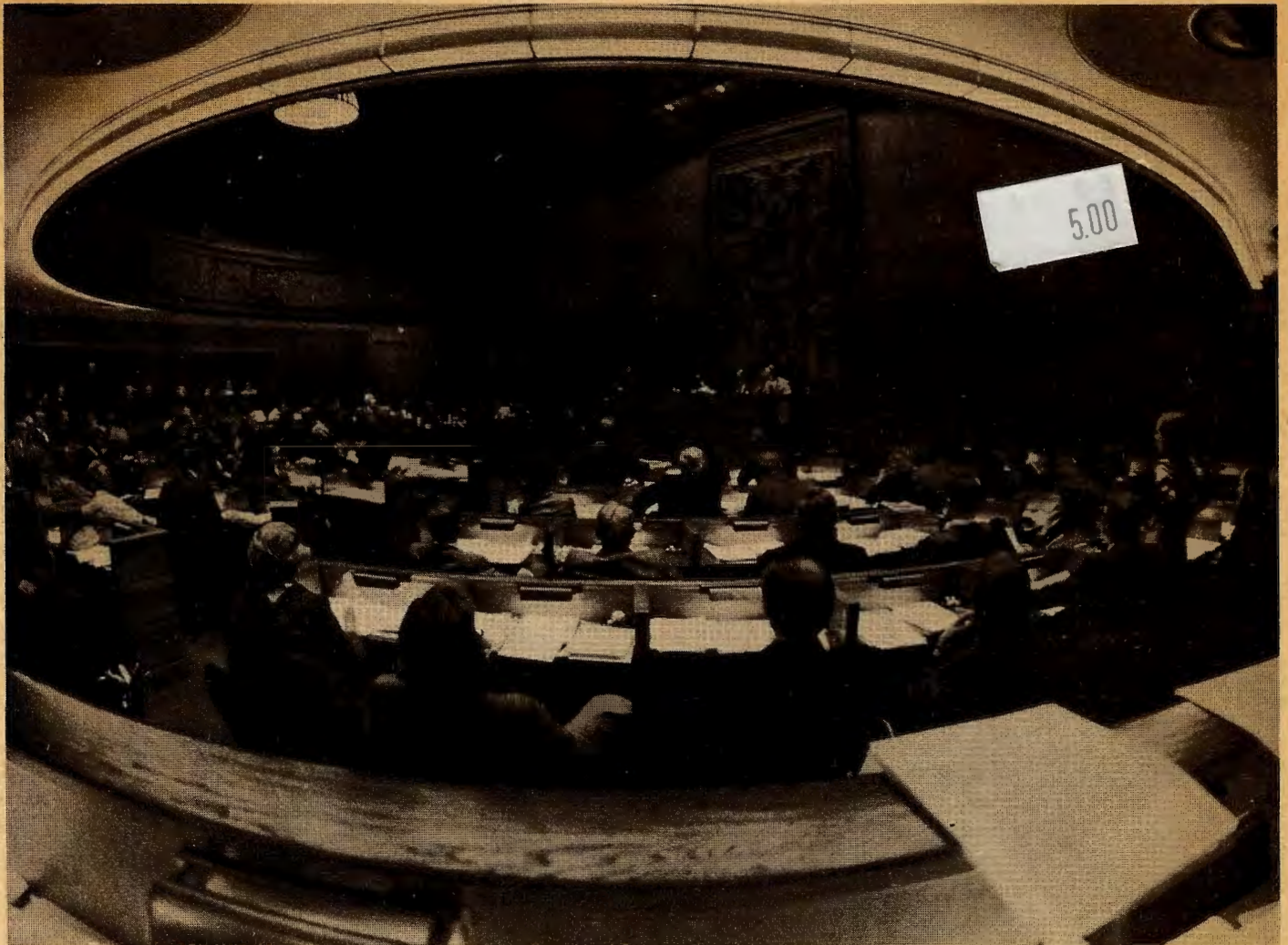

RØD VALGALLIANSE I OSLO BYSTYRE 1975 — 1979

**ÉN STEMME FOR
ARBEIDERKLASSENS
KRAV**

Vi begynner med et eksempel: (Sitat fra bystyremøte 27. jan. 1977):

Ordføreren: Ellen Pedersen til dagsorden.

Ellen Pedersen: Det var jo bra ordføreren lovet at interpellasjonene forsøksvis skulle komme opp i dag, for det er det jeg har tatt ordet til dagsorden for. Det at interpellasjonene både fra Rød Valgallianse og andre er blitt liggende fra måned til måned uten å komme opp går ikke an. Dette mener jeg har en bestemt årsak. Det skjer dels fordi bystyret kaster bort for mye tid på rent profoma saker, som f.eks. om en skole her i Oslo skal hete Manglerud eller Tallberg, og f.eks. en sak vi har her i kveld, om formynderiet når det gjelder kontrollen av leiligheter skal ligge hos boligutvalget eller bolignemnda. Det skjer også fordi bystyret til dels er redd for å ta opp kontroversielle saker og saker som arbeiderklassen brenner for. Vi har merka oss tendensen til en arbeiderforaktelig holdning i denne salen når det gjelder saker som er aktuelle for de arbeidsfolk det gjelder. Man nøler f.eks. med å slippe til deputasjoner som — etter bystyrets skjønn vel å merke — ikke er aktuelle eller har forbindelse med saker på kartet.

Etter Rød Valgallianses mening er det to aktuelle og brennbare interpellasjoner her i kveld som tusenvis av arbeidsfolk i denne byen er opptatt av. Det er hovedavtalen, som mange tusen kommuneansatte er opptatt av, og det er streiken på brygga, som for det første er dømt i Arbeidsretten, og som hele tida har polititropper på nakken for å se til at streikebrytere ...

Ordføreren: Det var til dagsorden, dette er ikke ...

Ellen Pedersen: Ja, det er det jeg driver med, hr. ordfører, jeg ønsker ...

Ordføreren: Nei, representanten holder på å begrunne sin interpellasjon.

Ellen Pedersen: Ja, og det har jeg tenkt å gjøre, jeg er øyeblikkelig ferdig. Ellen Pedersen her i denne bystyresalen bruker ikke så veldig lang tid. Så jeg fortsetter.

... hvor alle sikkerhetsforskrifter er satt til side, og hvor kommunen ikke løfter en finger for å se til at sikkerhetsforskriftene på brygga blir gjennomført. Derfor forbeholder vi oss retten til å stille forslag om at sakskartet blir snudd opp ned, dvs. at interpellasjonene kommer først. Dersom det skulle bli nedstemt i denne salen, kommer jeg tilbake seinere på kvelden for å få omprioritert våre interpellasjoner.

(Applaus fra galleriet)

Ordføreren: Det er ikke anledning til å komme med mishags- eller bifallsytringer. Dere har en sjanse. Hvis dette gjentar seg, blir hele galleriet ryddet.

Jeg må gjenta at bystyret er satt til å ta standpunkt i saker som er utredet i administrasjonen, og som etter kommuneloven skal ha en innstilling fra et utvalg og en rådmann. Bystyret kan ikke ta stilling til noen sak som er utredet i administrasjonen, og som etter kommuneloven skal ha en innstilling fra et utvalg og en rådmann. Bystyret kan ikke ta stilling til noen sak som ikke har vært behandlet på ordinær, forskriftsmessig måte. Jeg gjentar at bystyret ikke er noen diskusjonsklubb, og propagandasaker bør henvises til andre steder enn bystyret. Først og fremst skal bystyret ta stilling til de saker hvor det foreligger innstillinger, og hvor en avgjørelse er nødvendig for at ikke den kommunale administrasjon og den kommunale virksomhet skal stoppe opp. Derefter kommer interpellasjoner. Slik vil det bli forholdt.

Ellen Pedersen: Jeg og ordføreren har vært uenige om hva som er viktige og aktuelle saker på dagsorden før, vi, og jeg merker meg også her at ordføreren ikke synes dette er så veldig viktig selv om det står på sakskartet. Men det er dog en interpellasjon som er aktuell skal man dømme etter kommunale forskrifter, om at f.eks. sikkerhetsforskriftene på brygga blir satt fullstendig ut av spill. Det synes jeg er en meget, meget viktig sak, fordi den gjelder både streikebryterne som utfører jobben, og de streikende arbeiderne på brygga.

Ordføreren: Jeg kan forsikre at de sikkerhetsbestemmelsene som det her er snakk om blir behandlet på ordinær måte og de har vært under behandling i lang tid. Det er ikke noen grunn til å trekke dette frem her. Ordføreren motsetter seg at dagsorden endres.

Ellen Pedersen (fra salen): Jeg forlanger at det stemmes over dette!

Ordføreren: Ja vel, de som vil stemme for Ellen Pedersens forslag skal få anledning til å gjøre det. Forslaget har fått 1 stemme, så er vi ferdig med det.

Vi har trukket fram dette eksemplet fordi det på en utmerka måte viser hvordan borgerlige politikere oppfatter sin rolle og ser på funksjonene til parlamentariske organer. Det viser videre hvordan borgerskapet bekjemper et kommunistisk parti i slike organer: Ved forhalingstaktikk og knebling av ytringsfriheten. Endelig sier det en god del om borgerskapets forhold til massene og deres krav, og det avslører at parlamentarismen ikke er så demokratisk som en del folk tror.

Dette var bare ett eksempel fra perioden. Det er ikke det eneste. Snarere er det slik at ordførerens avbrytelser og forsøk på å frata RV talerretten er blitt vanlig praksis. Til tross for disse vanskelige arbeidsforholda har RV ikke latt seg dukke. Bystyret har fått merke at det finnes en kampvillig kommunist i salen, og RV har tatt opp og fått behandla mange viktige kampsaker i perioden.

Her skal vi forsøke å gi en oversikt over noen av disse, og hvordan det har gått med dem i byens høyeste folkevalgte organ.

INDUSTRI OG SYSSELSETTINGSPOLITIKK

Som det går fram ovenfor ble RV's *interpellasjon om bryggestreiken* feid nederst på sakskartet i bystyremøtet 27/1-77. Saka kom ikke opp før i møte 21/4-77, og teksten på interpellasjonen lød slik:

Sak nr. 179. Interpellasjon fra Ellen Pedersen:

Ellen Pedersen har anmeldt følgende interpellasjon som ble uttatt i bystyrets møte 30. mars d.å.:

«Bryggearbeiderne ved Oslo havn har på en særskilt kynisk og arbeiderforaktelig måte fått seg servert et lønnsdiktat som setter dem tredve år tilbake hva angår lønns- og arbeidsforhold. De har svart på denne provokasjon med streik.

For å tvinge arbeiderne i kne har rederne satt inn streikebrytere og polititropper. Vi protesterer på det skarpeste mot at Oslo kommune tillater at denne usle polititerror får finne sted på kommunens havneanlegg. Vi protesterer på det skarpeste mot at Oslo kommune også tillater at redere og streikebrytere bak politisperingene får sette sjøl de mest elementære sikkerhetsforskrifter til side.»

Denne klare støtten til arbeidsfolks kamp ble åpenbart for mye for SV. I debatten sa Per Eggum Mauseth bl.a.:

Jeg vil ellers si at jeg ikke forstår at en revolusjonær marxist som Ellen Pedersen synes at det er av så stor hensikt i en såkalt borgerlig-demokratisk forsamling som dette å reise disse spørsmå-

lene på denne måten. Dette tror jeg ikke har noen hensikt. Dette er et emne for propaganda utafør disse organene, og både hun og jeg og andre skal drive denne virksomheten.

Dette sitatet beviser at SV og ordføreren har akkurat samme syn på bystyrets rolle: Arbeiderklassens kampsaker har ingenting der å gjøre. Vi skal komme tilbake med flere eksempler på hvordan SV har fungert i bystyret, men her er det nødvendig å peke på hvilken behandling bryggearbeiderne fikk der. Havnesjefen benektet i sitt svar på interpellasjonen at det hadde funnet sted politivold og streikebryteri eller brudd på sikkerhetsforskriftene. Ingen av bystyrets øvrige 84 representanter tok ordet i saka, og SV må ha svelga havnesjefens forklaring, for Ellen Pedersens forslag falt mot 1 stemme.

Nedlegginga av Jotun på Alnabru var en annen viktig sak for arbeiderklassen i byen. RV tok den opp i form av en interpellasjon til bystyremøtet 20/9 1978:

«Hva akter kommunen å gjøre for at Jotun fabrikker på Alnabru ikke blir nedlagt?»

I innlegget sitt reiste Ellen Pedersen dette forslaget:

«Bystyret ber formannskapet ta denne saka opp med de statlige myndigheter med henblikk på å hindre den planlagte utflyttinga.»

Kari Kromann (SV) hadde tatt opp samme sak i form av et spørsmål der hun etterlyste svar på en tidligere anmodning om at Næringskontoret i kommunen måtte behandle saka. SV-representanten hadde også bedt ordføreren ta opp saka med de statlige myndigheter. Ordføreren svarte at han hadde skrevet til Industrifondet, og i svaret derfra heter det bl.a.:

«I forbindelse med fondets engasjement i A/S Jotungruppen har sekretariatet orientert styret om utviklingen i Jotungruppen. Styret ble samtidig orientert om henvendelsen fra de ovennevnte om synspunktene på det vedtak som A/S Jotungruppens styre og bedriftsforsamling har vedtatt om nedleggelse av anlegget på Alnabru. I denne forbindelse har styret bedt sekretariatet meddele at

Industrifondets styre ikke har noen foranledning til å overprøve det vedtak som er fattet av bedriftens styrende organer og styret har derfor heller ikke vurdert de forskjellige produksjonsopplegg i forhold til hverandre.»

Finansrådmannen svarte på spørsmålene på vegne av kommunen. Han hadde bl.a. følgende analyse å komme med:

«Det spørsmålet som er tatt opp her av Ellen Pedersen og Kari Kromann, er i virkeligheten et prinsippsspørsmål som angår kommunens holdning til bedrifters disponering av sin kapital og produksjonsplaner. Kommunen har alltid avholdt seg fra den betrakt-

ning at det motsatte ville føre til forpliktelser som kommunen ikke kan oppfylle. Med det system vi har her i landet, er det vel derfor utenkelig at kommunen skulle ta noe initiativ, og man har for så vidt inntatt den samme holdning som Industrifondet.

Dette var forsåvidt ikke mer enn en kunne vente fra den kanten. Men dette kunne vel ikke arbeiderrepresentanten fra SV være fornøyd med? De som tror det, må bli skuffa når de ser konklusjonen på Kari Kromanns innlegg:

«Jeg kan bare beklage at det ikke blir gjort noe for Jotun. Jeg har vel ikke helt oppgitt håpet ennå, jeg tror heller ikke klubben har gjort det, og jeg håper at Oslo kommune, hvis det bare blir aktuelt med bistand i den ene eller andre formen, vil hjelpe til. Men

jeg kan som sagt bare beklage at vi her i en aktuell situasjon, med en bedrift som virkelig gikk godt, faktisk ikke kan gjøre noe. Det viser bare hvor maktesløs man allikevel er i et kapitalistisk samfunn, og det burde jo ikke være noen overraskelse for meg.

Ellen Pedersen pekte i sitt innlegg på at nedlegginga bare kan stanses ved at de fagorganiserte reiser kampen. Det nytter ikke å stole på Tor Halvorsen, Ulveseth eller arbeidsdirektør Reidar Danielsen. De er alle medlemmer av Industrifondet, men de har ikke protestert mot nedlegginga.

Forslaget fra Ellen ble så oversendt formannskapet, som seinere henla saka.

Vi har trukket fram disse sakene fordi de på en klar måte viser hvor dårlig partiene i bystyret og kommuneadministrasjonen håndterer sysselsettingsspørsmål og saker som gjelder arbeidsplassene i byen. De er ikke de eneste sakene på dette feltet der RV har hatt innlegg eller stilt forslag. Bl.a. gikk RV sterkt imot etableringa av et næringspolitisk råd og en styrking av samarbeidsorganer mellom næringslivet og kommunen som i virkeligheten er helt unntatt fra politisk kontroll.

RV har dessuten reist følgende forslag i forbindelse med budsjettforslaget for 1979:

11. Brynjulf Mugaas fremsatte følgende forslag:

I forbindelse med utskifting av vogner ved Sporveien og innkjøp av nye vogner ved T-banen er det bystyrets ønske at ordrene skal plasseres ved norske verksteder, fortrinnsvis i Oslo og omegn.

RV foreslår at det legges fram for bystyret en oversikt over opp-

drag som Oslo kommune kan plassere ved industribedrifter i Oslo og omegn. Hensikten er å komme fram til tiltak som kan hindre at det skjer en ytterligere nedtrapping av industriarbeidsplasser i området.

Forslaget ble besluttet sendt formannskapet.

Det gjenstår å se hvilken skjebne forslaget får der.

KOMMUNEN SOM ARBEIDSGIVER:

Oslo kommune har etterhvert utvikla seg til å bli en arbeidsgiver av verste slag. Kontoret for eldreomsorg har f.eks. lenge vært kjent fordi direktøren ikke vil slippe fra seg noe av makta si. Automatiske lønnsopprykk blir satt i verk måneder for seint, og sosialrådmannen og ledelsen i sosialsektoren bryter til stadighet arbeidsmiljøloven.

Som eksempler har vi valgt ut 3 saker som RV har tatt opp i form av interpellasjoner. De viser hvordan kommunen legger opp til regelverk og avtaler som fratrar de ansatte deres demokratiske rettigheter og forsøker å umyndiggjøre og kneble dem i verste føydale stil.

Hovedavtalen kom opp i bystyrets møte 21/4-77. Interpellasjonsteksten lød:

Sak nr. 180. Interpellasjon fra Ellen Pedersen.

Ellen Pedersen har anmeldt følgende interpellasjon som ble ut-satt i bystyrets møte 30. mars d.å.:

«Den nye hovedavtalen mellom Oslo kommune og Norsk kommune-forbund om tillitsvalgte rettigheter og plikter er et skritt i retning av korporativisering og fascisering. Avtalen fratrar de an-

satte i kommunen streikeretten og åpner for svartelisting og yrkesforbud. Rød Valgallianse foreslår at denne avtalen forkastes i sin helhet og at det øyeblikkelig blir tatt initiativ til nye forhandlinger om en avtale som fullt ut sikrer streikeretten og andre demokratiske rettigheter for de ansatte i kommunen.»

Det er nødvendig å gjengi en del av Ellens Pedersens innlegg for å illustrere de viktigste sidene ved avtalen:

«Den nye § 10 i hovedavtalen skal hindre slike politiske demonstrasjonsstreiker som er blitt gjennomført ved ungdomskontoret og daghjemmene, og som i arbeidsretten ble erklært for lovlydige. Denne paragrafen har flere sider. Den er et politisk angrep på fagbevegelsens medlemmer, både fordi streiken som til og med arbeidsretten finner lovlig, skal stoppes, og fordi kommunen, arbeidskjøperne, blander seg direkte inn i fagbevegelsens indre forhold og lager regler for hvem som skal kunne fatte vedtak om streiker og liknende aksjoner. § 10 i denne hovedavtalen som er vedtatt over hodene på medlemmene i Kommuneforbundet, er rettet mot medlemsdemokrati i fagbevegelsen. § 10 har prinsipiell betydning. Den angår også medlemmene i andre forbund. Den er reaksjonær, den er et skritt i retning av den korporative staten, eller sagt med andre ord: den fascistiske staten. Korporativismen er klassesamarbeid i sin ekstreme form, der arbeidskjøperne, organi-

isasjonen og fagbevegelsen er slått sammen under statens ledelse. I den korporative staten forekommer ingen streiker eller andre aksjoner, arbeiderklassen er fratatt alle sine rettigheter og kapital-eierne kan uhindret gjennomføre den mest ekstreme utbyttinga.

Den nye hovedavtalen gjør også et annet reaksjonært framstøt. Den avtalefester retten til politiske oppsigelser. I Oslo kommune er det nå åpnet for retten til å sparke ansatte som har vist slik utilbørlig opptreden at vedkommende etter alminnelig oppfatning i arbeidsliv og samfunn for øvrig bør kunne fjernes. Hvem er denne formuleringa retta mot? Mot alle? Så rundt formulert er den, men sjølsagt er den retta mot alle faglige aktivister som er til ubehag for ledelsen, og mot alle som har politiske oppfatninger som retter seg mot dette samfunnet, progressive og revolusjonære. Den mest elementære demokratiske retten til å kjempe for sine egne politiske overbevisninger er nå fratatt ansatte i Oslo kommune.

Men personal- og lønnsrådmannen syntes sjølsagt at avtalen var uten betenkeligheter. Han presiserte innholdet i den bl.a. slik:

«Den reelle forandring i streikeretten går på det forhold at Kommuneforbundet og de øvrige hovedorganisasjoners lokalforeninger rundt omkring i kommunen ikke kan gå til noen aksjon uten at hovedorganisasjonen, dvs. Norsk kommuneforbund eller det respektive forbund, har gitt sitt samtykke til aksjonen. Denne ordningen fratrar ikke de ansatte streikeretten f.eks. på politisk

grunnlag dersom hovedorganisasjonen er enig i at streikemiddel skal brukes. Hensikten med bestemmelsen er å trekke hovedorganisasjonene som tariffmotpart sterkere inn i slike aksjoner, samtidig som en vil prøve å unngå ville aksjoner som ikke har hovedorganisasjonenes medvirkning.

Hvordan han kan få dette til å bety økte demokratiske rettigheter for de kommuneansatte, er vanskelig å forstå. Men i konklusjonen viser han sitt sanne ansikt med følgende blanding av svada og autoritær moralisme:

«Jeg vil til slutt gi uttrykk for at Oslo kommune er inne i en sterk demokratiseringsprosess der de ansattes bestemmelse blir stadig større. De ansatte, deres organisasjoner og deres tillitsvalgte gis større rettigheter og medbestemmelse gjennom tariffavtalens tillitsmannsbestemmelser, gjennom hovedavtale, gjennom samar-

beidsavtaler, gjennom ansettelsesordning osv. Dette stiller større krav til samarbeidsevne og samarbeidsvilje fra de ansattes side, det stiller større krav til lojalitet og respekt for så vel bestemmelser som vedtak som fattes både av kommunen og av organisasjonene.

Det er verdt å merke seg at ingen andre partier (representanter) tok ordet i saka. RV reiste forslag om at hovedavtalen skulle sies opp, men forslaget fikk bare 1 stemme. Dette må jo bety at alle de andre partiene i bystyret går god for denne reaksjonære hovedavtalen.

Da *Sosiale Etaters Fagforening* ble nekta forhandlingsrett med Oslo kommune tok RV dette opp i form av en interpellasjon. Etter uttallige utsettelse kom den opp i bystyret 7/3 1978. Det er vel kjent for de fleste at kommuneforbundet og en

del DNA-lojale tillitsmenn i SEF oppretta ei gul fagforening da de ikke lyktes med den vanlige taktikken mot kampvillige fagforeninger: Suspensjoner og eksklusjoner. I interpellasjonsinnlegget sitt gjorde Ellen Pedersen nøye rede for bakgrunnen for forhandlingsnektinga, og hun avslutta:

«Jeg har lagt fram og dokumentert DNAs rolle i SEF-saken. Jeg må si at til og med de sosiale visjonene DNA hevder å ha, blir tynne når et parti kommer så i utakt med ei hel fagforening, slik DNA har gjort. Dessuten ville det være interessant å høre SVs prinsipielle syn i denne saka. De har ei fagligpolitisk linje og sverger seg som kjent av og til til Marx. Jeg har forstått det slik at SV ikke støtter SEFs eksistens, noe de også gjennom sine medlemmer har bevist i

praksis rundt omkring i de sosiale administrasjoner. Skal en tolke SV slik at deres prinsipielle syn går ut på bare å godkjenne Norsk Kommuneforbund og Oslo kommunes praksis i denne saka? Er det slik SV har oppfatta denne saka at når SEF stiller seg så i utakt med det som er lov og orden, kan de bare ha det så godt? Jeg trurde faktisk at SV sverget seg til klassekamp av og til og ikke til kelasamarbeid, men det kan hende jeg tar feil.

Til tross for dette kraftige puffet, var det heller ikke denne gangen noen av de 6 SV'erne i bystyret som løfta baken og avslørte at partiet hadde noen politikk på saka. Ellen Pedersen tok opp forslag om at kommunen skulle ta kontakt med SEF og få i stand forhandlinger, men da forslaget ble tatt opp i interpellasjonsteksten og ikke i innlegget, ble det ikke engang stemt over det. Ordføreren feide av saka uten engang å spørre interpellanten om hun ønsket å stille forslaget.

Ansettelseskontrakter/oppfølgingskjemaer: I disse skjemaene het det bl.a.

1. Har arbeidstakeren de kunnskaper og ferdigheter som stillingen krever?
2. Er arbeidskvalitet og arbeidsinnsats tilfredsstillende?
3. Opplys på hvilke områder arbeidet ikke er tilfredsstillende — eventuelt opplæringsiltak.
4. Eventuelle merknader vedrørende fravær, hvordan arbeidstakeren fungerer i jobben etc.
5. Konklusjon:
  - a) fortsette med samme arbeidsoppgave
  - b) prøves i annet arbeid
  - c) ikke fortsette i kommunen

RV interpellerte om disse skjemaene i bystyremøte 23/8 1979:

«Oslo kommune har tatt i bruk standardkontrakter ved ansettelse og oppfølgingskjemaer for nyansatte i kommunen. Disse dokumentene legger opp til økt styring og kontroll med de kommunensansatte. De innebærer dessuten en vesentlig hardere personalpolitikk enn den som gjelder i Staten.

Har kommunen vurdert disse dokumentene i forhold til arbeids-

miljølovens bestemmelser? Hva er i tilfelle konklusjonen?

Er det noen grunn til å tro at de vil medføre bedre arbeidsmiljø? I tilfelle på hvilken måte?

Hvordan kan de medføre økt demokratisering?

Hvilke andre formål enn dette og det å sikre økt fleksibilitet er dokumentene ment å tjene?»

Personal- og lønnsrådmannen svarte bl.a.:

«Erfaringer viser at det er av største interesse både for den ansatte og for kommunen å bruke ansettelseskontrakter som gir både den ansatte og kommunen så fullstendige opplysninger som mulig om ansettelsesforholdet og de rettigheter og plikter som følger av dette. På dette grunnlag er det utarbeidet standard ansettelseskontrakter og ansettelsesbrev som den enkelte etat skal tilpasse til sitt eget behov og særforhold.

Interpellanten har tydeligvis misforstått hensikten med disse skjemaene totalt. For det første skal skjemaene gjelde bare for nyansatte, og for en tid av inntil seks måneder. Skjemaene har ingenting med kommunens økonomiske situasjon å gjøre.

Til spørsmål 3 og 4 vil jeg svare at hensikten er å skape et bedre arbeidsmiljø ved at den nyansatte skal få hjelp og rettleiding av sine overordnede, og at det skal være en målrettet introduksjon for den ansatte.

Heller ikke på denne saka var det noen av bystyrets medlemmer eller partier som tok ordet. Leseren skjønner vel nå etter hvert at borgerskapets taktikk overfor RV har vært boikottlinja. Men særlig vellykka har den ikke vært. En rekke ganger har de ansvarlige borgerlige politikerne blitt så provosert over RV's politikk at de har kommet med helt rabiante utkjør, som ofte har gått ut på at «det må bli slutt på» RV's «skjellsord» og saker som «ikke har noe i bystyret å gjøre». Foruten ordføreren har særlig enkelte representanter i DNA og SV utmerka seg på denne måten.

Og de borgerlige partiene turte ikke å stikke fingra sine borti denne saka heller. Resultatet av de ansattes massive kamp mot disse kontraktene og skjemaene er likevel bra: Dokumentene er foreløpig lagt på is og brukes ikke.

HELSE OG SOSIAL:

Et viktig tema i valgkampen i Oslo er utvilsomt kampen mot narkotikaproblemet. Borgerskapet skriker opp om økte bevilgninger til maktapparatet sitt — politiet — konsentrasjons- og arbeidsleire er foreslått. Nøkkelordet er tvang, og alle partiene overbyr hverandre når det gjelder å forsikre at «noe må gjøres». Men når det kommer til stykket, viser det seg at de ikke engang bryr seg om å sikre de få institusjonene som finnes.

Statens Forvernsenter er ett eksempel på dette. Situasjonen der tok RV opp i en interpellasjon i bystyremøte 20/8-76:

«Statens Forvernsenter står nå i fare for å bli nedlagt på grunn av konflikt mellom de ansatte og overlegen ved senteret. Nedleggelse vil bety at problemene med stoffmisbrukere og deres behandlingsbehov blir uhåndterlige. I tråd med Jørstadutvalgets intensjoner og i Oslos egen interesse må kommunen gripe inn for å hindre

nedleggelse.

Rød Valgallianse foreslår at kommunen snarest tar kontakt med staten med sikte på kommunal overtagelse av Forvernsenteret i tråd med det forslag de ansatte ved senteret har fremmet.»

Sykehusrådmannen svarte ved å vise til at sosialdepartementet hadde fremma en proposisjon om nedlegging for stortinget. Han sa videre at tilbudet for narkotikamisbrukere ville bli styrket ved oppretting av 10 nye legestillinger ved Gaustad Sykehus, og at Oslo kommune ville få 5 stillinger til styrking av kommunens psykiske helsevern. Han konkluderte med at det derfor ikke var aktuelt for kommunen å ta kontakt med staten og at kommunen burde avvente stortingsmeldinga. Astri Wold (DNA) framla DNA's politikk på saka slik:

«Jeg har et godt håp om at det på Gaustad nå skjer ting som gjør at de vil finne nye arbeidsmetoder og nye arbeidsformer. Men jeg tror at dette er en prosess innenfor en bestående institusjon som tar sin tid, og jeg beklager at Forvernsentret opphører. Dermed vil jeg ikke ta stilling til hva som er hendt der. Jeg kan ikke

fordele skyld eller ikke skyld, det spiller ingen rolle om det ikke engang foreligger skyld, det som er oppstått, kan jeg ikke ta stilling til. Igjen beklager jeg det, men jeg mener at dette må staten selv løse.

I sitt sluttinnlegg sa Brynjulf Mugaas:

Det er ikke problematisk å ta standpunkt i denne saka. Det staten nå gjør, det er å legge ned institusjonen, og det er å gi de ansatte

te der sparken. Det er ikke snakk om å overføre de ansatte til Gaustad. Man har opprettet 10 nye legestillinger på Gaustad. På For-

vernsentret er det ansatt psykiatere, miljøarbeidere og folk som ikke har legeutdannelse, og som ikke kan overføres dit. Gaustad er en helt annen type institusjon, som så vidt jeg kjenner til, ikke tar inn folk på dagen, og som så vidt jeg også kjenner til, ikke tar inn kvinnelige narkomane. Dermed har man fullstendig rasert det som

i Jørstad-utvalgets innstilling ble pekt på som et av de viktigste områdene å få retta og bedra på i denne byen. Staten medvirker til at narkotikaproblemene i Oslo nå kommer til å aksellerere. Hvis bystyret ønsker å endre på den situasjonen, bør man også medvirke til at denne institusjonen kommer over på kommunale hender.

Forslaget hans ble så oversendt formannskapet og henlagt der.

Barnehager/daghjem: RV har for det første en rekke ganger i perioden foreslått regulering til barnehager i stedet for til f.eks. tvilsomme spekulasjonsprosjekter med superdyre boliger eller forretningsbygg. RV har dessuten i hver eneste budsjettdebatt foreslått omfattende bevilgninger til utbygging og skikkelig bemanning av barnehagene. I budsjettforslaget for 1979 foreslo vi f.eks. en påplussing på 22 mill. kroner for å sikre tre ansatte pr. avdeling. Dette forslaget fikk bare RV's stemme. RV foreslo dessuten i budsjettbehandlingen for 1978 at det skulle installeres telefon i samtlige barnehager. Dette forslaget ble oversendt formannskapet som endelig en gang fant å kunne gi sn tilslutning til noe RV hadde tatt opp. Endelig tok RV opp forholdene ved Hovin Dagshjem i en interpellasjon 16/2-78:

«På Hovin dagshjem er forholdene for ungene og de ansatte nå så ille at foreldra har gått til betalingsstreik.

Dette er en følge av kommunens reaksjonære budsjettpolitikk på daghjemssektoren, som i første rekke rammer arbeiderklassen

og i særdeleshet kvinnene.

Rød Valgallianse støtter betalingsstreika fullt ut og protesterer på det skarpeste mot kommunens forsøk på å knekke en rettmessig aksjon med trusler om å ta inn andre barn istedet.»

I innlegget ga Ellen Pedersen en levende beskrivelse av hvordan forholdene på dette dagshjemmet var, og hadde bl.a. følgende å si om framtidsutsiktene:

Både arbeidsmessig og driftsmessig har situasjonen i den seinere tida blitt drastisk forverra. Men er det noen bedring i vente? Nei, det virker ikke sann når en tar for seg budsjettforslagene for 1978. Av dette kan nevnes at de forsøkte seg, men trakk seg på 10 % økning i foreldrebetaling, og bare 12 nye daghjem mot opprinnelig

foreslått 17 skal bli bygd, og av de 12 er minst 5 etterslep fra dette året. Forslag om ingen nye stillinger og reduksjoner i bevilgningen til ekstrarhjelp og vikarer til og med sett i forhold til det som gikk med i 1976 — i 1978 12 mill. kr. og i 1976 13,4 mill. kr. brukt.

Også i denne saka er det verdt å peke på at det er massekampen som gir resultater. Som vanlig hadde interpellasjonen blitt utsatt i lengre tid før den kom opp i bystyret, og da hadde aksjonene allerede ført til at de verste forholdene var blitt utbedra.

Ungdommens kamp for et sted å være har stått i fokus i bystyreperioden. Alle husker vel den massive motstanden ungdommen i sentrum viste da Hammersborg Fritidsklubb og Forsøks-gymnaset sto i ferd med å bli revet. På grunn av denne motstanden er ungdommen nå sikra lokaler til fortsatt drift av fritidsklubben. Saka førte til langvarig debatt i bystyret, der samtlige borgerlige partier forsøkte å vri seg unna sitt ansvar for ungdommen og sitt knefall for kapitalen, denne gangen representert ved Frelsesarmeen.

DNA forsøkte seg slik:

Sturle Kojen: Arbeiderpartiets gruppe slutter seg til flertallet fra formannskapet og vil stemme for den foreslåtte reguleringsplan for Akersgata 73. Jeg vil gjerne få si fra denne plass at mange av oss er ikke helt sikre på at dette er riktig, og vi ville kanskje ikke ha gjort slik om saken hadde vært ny i dag. Det er imidlertid riktig som ordføreren gjør, å gå tilbake til den avtale av 3. juli 1973 som ble gjort mellom Oslo kommune og Frelsesarmeen, og det er også riktig som ordføreren sier, at det var ikke på Frelsesarmeens initia-

tiv at dette makeskiftet skjedde, det var på Oslo kommunes initiativ at en så å si byttet Pilestredet 22 med Akersgata 73. Det er jo det som er skjedd. På denne nokså spesielle bakgrunn synes vi at kommunen anstendigvis ikke kan bryte denne avtalen nå. Det ligger også i dette en anerkjennelse fra vår side til Frelsesarmeens arbeid i Oslo. Jeg vil gjerne for egen del si at jeg tror Oslo ville vært en vanskeligere by for mange mennesker om ikke Frelsesarmeen fantes. Så mye om den siden av saken.

Kr. F. var mer utilslørte. De sa det slik (Tore Vestbakke):

Til slutt bare dette: Det er vel ingen — i hvert fall ikke i Kristelig Folkeparti — som ikke ønsker at de ulike aktiviteter som holder til i Hammersborg skole i dag, skal finne egnede lokaler. Men dette får bli en egen sak. Frelsesarmeen skal ikke lide for at kommunen, eventuelt gjennom en noe sendreiktig behandling som har strukket

seg over år, ennå ikke har greid å skaffe disse aktiviteter egnede lokaler. Det får bli en egen sak som ikke må influere på et positivt vedtak her i dag om at reguleringsplanen vedtas og at Frelsesarmeen får sine helt rettmessige krav oppfylt.

Høyre syntes på sin side at det denne gangen måtte være på sin plass med en lett blanding av orden og moral (Per Sæther):

Forsøks-gymnaset er en meget prisverdig institusjon. Jeg har stor respekt for det, og jeg tror de kan skaffes plass — uten at jeg i hvert fall personlig vil kunne strekke meg så langt at jeg kan si at man ikke skal rive før de er kommet på et permanent sted. Det er å

drive saken litt for langt, for det kan ta tid, og Frelsesarmeen har allerede lenge blitt oppholdt med sine planer og det koster penger for hver dag som går. Jeg tror Forsøks-gymnaset måtte kunne innordne seg på en ny midlertidig plass hvis de ikke kan skaffes en

helt ny plass. Hvis man bare får inn den bestemmelsen at de skal skaffes plass. Det måtte de kunne finne seg i. Det er jo litt komisk å høre de protestgruppene som har vært ute i denne saken når de liksom skyter seg inn under bevaringstanken. Man har jo ikke no-

en gang tidligere opplevd at man fra de kanter har fått noen særlig støtte til bevaring av langt mer bevaringsverdige prosjekter enn det som her foreligger. Jeg går inn for bevaring, men først og fremst bevaring av alminnelig moral og anstendig kommunal behandling.

Også ungdommen på Økern, Grünerløkka og Stovner har ført aktiv kamp, bl.a. i konfrontasjon med politiet, for et sted å være. RV har reist alle disse sakene i bystyret, men er bare blitt møtt med krav om lov og orden og henvisninger til de stramme budsjetttrammene fra kommunens side. Og heller ikke på dette feltet, som er så populært i valgkampsammenheng, har noen av de andre partiene støtta RV når det har kommet til konkrete krav.

BOLIG:

Fra debatten om utbygginga av Holmenkollen 30/3-77:

Høyres standpunkt til disposisjonsplanen for Holmenkollen må karakteriseres som et reit politisk bilde på reell klassekamp. Forsvar av privilegiene til borgerskapet er satt over alt annet. De går inn for minst mulig boliger. Hensynet til om blokkbebyggelsen skjemma ut strøket og sjenerer bungalowene til de fornemme og pengesterke herrer går foran alt annet. Opp mot dette klare forsvar av privilegiene til borgerskapet stiller også DNA og SV sin såkalte sosiale boligpolitikk, som i korthet kan karakteriseres slik, og slik vi har hørt det flere ganger når det er blitt snakk om boligdeling i øst og vest: Når østkanten har høy boligtetthet, skal også Holmenkollen ha det. Denne demagogien som vi har hørt mange ganger fra nevnte partier, er bare egnet til å dekke over de virkelige sosiale boligproblemer arbeiderklassen strir med, og må betraktes som en skinnuenighet.

Etter Rød Valgallianses mening blir det ikke bedre boligforhold for arbeiderklassen om man tar patent på rugeplasser innover i

Groruddalen og flytter dem til Holmenkollen. En skulle vel tru en hadde eksempler nok på den usosiale boligbygginga i øst også under arbeiderpartiledelsen her i denne byen. En kan jo bare nevne Stovner. En sosial boligbygging som arbeiderklassen er tjent med, kan bare gjennomføres dersom man bygger nok og rimelige boliger med en brukbar standard, hvor prinsippet for boligbygging må være en samfunnmessig utbygging hvor entreprenører og boligkooperasjonen ikke får anledning til å håve inn store profitter på andres bolignød, og hvor svartebørsmarkedet for boliger og spekulasjon på luksusbygg er bannlyst. Alt dette er et produkt av kapitalismen, og det kan bare fjernes ved at arbeiderklassen sjøl tar makta og innfører sosialismen. Arbeiderklassen må derfor ikke la seg villedes til å tru at dersom bare blokkene står like tett i Holmenkollen som på Stovner, har man løst boligproblema og classeskilene for boligdeling i denne byen her.

Det har vært titalls slike debatter om boligbygging i bystyret i de 4 åra som er gått. Melodien er den samme bestandig: Høyre og deres haleheng støtter spekulasjonsprosjekter med lav utnyttelsesgrad og mest mulig profitt til grunneiera. Dette blir de skjelt ut for av DNA og SV som svever i den villfarelse at boligkooperasjon og flere etasjer kan løse boligproblemene i byen. Boligsaker fyller hvert eneste bystyrekart i form av reguleringssaker. Disse varierer fra disposisjonsplaner for utbygging av store felter på Søndre Nordstrand til bygging av luksusboliger for de kondisjonerte på Skådalen. RV's linje her har vært å vurdere konkret fra sak til sak. Det vi særlig har lagt vekt på er pris (husbankfinans), trafikkforhold og tilknytning til friarealer.

Ellers har bystyret behandla flere viktige saker om såkalt byfornyelse (riving/sanering/rehabilitering), i de indre bydeler. **Grünerbyggprosjektet tok RV opp i en interpellasjon 7/3-78:**

Sak nr. 137. Interpellasjon fra Ellen Pedersen:

«Grünerbyggprosjektet er et eksempel på Oslo kommunes usosiale boligpolitikk. Kommunen og de store entreprenørene spekulerer i bolignøden. Folk skal tvangsflyttes ut av brukbare hus for å gi plass til bomaskiner der innskuddet er stipulert til kr. 70—80 000 og husleie til kr. 1500 i måneden.

DNA har gjort et stort nummer av svikten i boligbygginga i Oslo. Deres «bekymring» kommer i sitt rette lys når de uten forbehold godtar Grünerbygg og avviser rehabilitering på beboeras vilkår.

Grünerløkka Leieboerforening har protestert mot Grünerbygg, og på vegne av dem reiser Rød Valgallianse følgende krav:

- 1) Rivinga av Grünerbyggkvartalet må stanses straks.
- 2) Gårdene i kvartalet må rehabiliteres på beboeras vilkår. Kommunen og gårdeierne må betale.
- 3) De sosiale tilbudene på Grünerløkka er for dårlige. Det må opprettes ungdomsklubb, daghjem, foreningslokale og eldre-senter i området.»

Innlegget til Ellen Pedersen peker på et helt karakteristisk trekk ved kommunens boligpolitikk:

Det Rød Valgallianse har gjort når de har fremma krav, er å fremme krava til leieboerforeningene og størsteparten av beboera på Grünerløkka, og det de krever, er at beboeras egne ønsker og interesser må være det som er avgjørende for den politikk som legges opp i bydelen.

Av boligrådmannens besvarelse går det fram omtrent sånn: Dessverre, dette er vedtatt allerede i 1971, og det er godkjent av kommuneinstanser og av politikere. Planen er kommet så langt at den kan ikke trekkes tilbake, og det er ingen aktualitet med byfor-

nyelse. Dette mener jeg er et standardsvar fra kommunen når den farer fram med sin usosiale boligpolitikk, og jeg må da ha lov til å spørre: Når har kommunen tenkt å snu denne folkefiendtlige boligpolitikken? Eller skal vi sitte sånn i bystyret i de neste to år, kanskje fire år eller åtte år og si: Dessverre, det er for sent, det er kommet så langt?

Denne politikken har ikke Rød Valgallianse tenkt å være med på, og derfor har vi også reist denne interpellasjonen med de forslagene som er å finne i sakspapirene.

Ingen tok ordet i saka. RV's forslag falt mot 1 stemme.

Ei anna viktig side ved boligpolitikken er kommunens opptreden som gårdeier. Stikkorda her er totalt forsømt vedlikehold, brudd på egne forskrifter, samt at kommunen lar eiendommer stå tomme og til slutt river dem, istedet for å sette dem i skikkelig stand og la folk flytte inn. Ett eksempel på dette er:

Rodeløkka-brannen som RV tok opp i en interpellasjon 24/11-77:

«Kommunen har i lengre tid latt eiendommene sine forfalle. Dette er et ledd i en bevisst politikk for å rive eiendommer og sanere bevaringsverdige boligstrøk.

Nå har kommunens passivitet ført til tap av menneskeliv. I Fjellgata 37 hvor tre mennesker nylig brant inne, hadde ikke kommunen sørga for brannvernustyr overhodet.

Rodeløkka Leieboerforening hadde flere ganger purra på å få

slikt utstyr. Hvem er politisk ansvarlig for at brannsikring likevel mangla fullstendig?

Har de skadelidte fått ny bolig og erstatning for tapte eiendeler o.l. av kommunen?

Hvilke tiltak har kommunen satt i verk etter brannen på Rodeløkka, for å sikre kommunale boligeiendommer mot brannfare?»

Boligrådmannen presterte i sin besvarelse disse tilsomme bortforklaringene og hårreisende sammenlikningene:

Hva spesielt spørsmålet om brannsikkerhet angår er det å si at kommunen omgående har etterkommet de pålegg som brannvesenet har gitt. At toppleiligheten i Fjellgt. 37 hadde krok for branntau, men ikke tau, er av de forhold som vanskelig kan forklares, i hvert fall nå. Erfaringene som brannvesenet og boligsjefen har, viser imidlertid at branntau har lett for å komme på avveier. De blir ofte rett og slett heftet av og lagt vekk, i forbindelse med vask, maling o.l. Politietterforskningen som fremdeles pågår, kan muligens gi flere opplysninger. Får resultatet av etterforskningen foreligger og det eventuelt viser at det er forsømte brannsikringstiltak som har ført til tap av menneskeliv, er det i alle fall urimelig —

som interpellanten gjør — å legge et slikt ansvar på kommunen. Hva skulle man i så fall si om de mange trafikkulykker som etter all sannsynlighet kunne vært unngått om det var blitt satset mer på trafikkisikringstiltak? Eller man kan tenke på de mange konsekvenser — ofte tragiske — av utilstrekkelig innsats på mange andre områder. Det er her som ellers et spørsmål om prioritering. Innenfor stramme rammer, ofte er de alt for stramme, skal en lang rekke vesentlige hensyn ivaretas. Det er da ikke til å unngå at det må prioriteres, både ut fra økonomiske og mannskapsmessige grunner.

Det er for ille at kommuneadministrasjonen skal slippe unna sitt ansvar for at menneskeliv er gått tapt ved en henvisning til de stramme budsjetttrammene. Likevel fikk Ellen Pedersens forslag:

«Med bakgrunn i den tragiske følge brannen i Fjellgata 37 fikk, tilfelle kommunalråd Sigurd Østen, må forlate sitt verv.» må kommunen ta sitt ansvar og visse ansvarlige personer, i dette

bare hennes egen stemme. Ingen andre tok ordet i saka.

Smålensgt. 14 på Vålerenga ble revet til tross for sterk motstand fra befolkninga i strøket. Det var flertall i bystyret mot riving, men i stedet for å fatte vedtak mot riving, fant de lunkne borgerlige partiene på å sende saka tilbake til formannskapet med anmodning om å «vurdere saken på nytt». Det resulterte sjølsagt ikke i annet enn at flertallet der (Høyre og Kr. F.) trumfet gjennom et rivningsvedtak, og da Ellen Pedersens interpellasjon og Kari Kromanns spørsmål i saka kom opp i bystyret noe seinere, var gården allerede revet. Dette avslører bystyret som sandpåstrøingsorgan og som uegna til å ivareta vanlige folks interesser.

KOMMUNIKASJON

Gjennom hele perioden har RV kjempa for og reist forslag om tiltak for å bedre tilbudene når det gjelder kollektivtrafikk. I tillegg til kamp mot dyrere reiser og færre avganger på rutene, har RV også tatt opp den elendige tekniske standarden og det dårlige vedlikeholdet ved sporveiene.

Den 20/9-78 fremma RV en interpellasjon om dette:

«RV har blitt kjent med den dårlige tekniske standarden og det dårlige vedlikeholdet ved sporveistrikkene, særlig på Lilleakerbanen.

Ei stund før påske trilla en av trikkene ved Lilleakerbanen av-

gårde uten betjening, som følge av teknisk svikt. Trikken trilla én kilometer før den havna rett i en buss på Skøyen.

Ei stund før denne episoden seilte en trikk over på rødt lys i Stortingsgata, fordi nødbremsene ikke virka.

RV har fått opplyst at dette ikke er enkeltepisoder. Slikt skjer fordi materiellet ved Lilleakerbanen er nedslitt og dårlig vedlikeholdt, noe episoden på Skøyen viser. Her hadde trikken blitt sjekka 2 dager før, uten at det ble funnet feil på den da.

Har kommunen noen snarlig plan om å skifté ut de skrøpelige

og gamle vognene ved Lilleakerbanen og ellers rundt om i Oslo, eller vil de svært usikre og trafikkarfarlige kjøretøyene fortsatt bli brukt så lenge det går bra?

RV vil minne om den stygge ulykken ved Ekebergbanen.»

Som konklusjon på innlegget sitt tok Ellen Pedersen opp følgende forslag:

- «1. Formannskapet vurderer i samarbeid med ansvarlige etater muligheter for nye og forbedra kjøretøyer, i særdeleshét på Lilleakerbanen, men også for de øvrige sporveisbaner.
2. Formannskapet tar opp til ny vurdering muligheten for å øke

bemanninga i verkstedene ved sporveisbanene.

3. Formannskapet behandler de suspensjonssaker som berører vognførere ved Lilleaker—Ekebergbanen med det for øye å oppheve disse.»

Forslaget ble oversendt formannskapet og seinere henlagt der. Til budsjettet for 1979 fremma dessuten Brynjulf Mugaas dette forslaget:

8. Brynjulf Mugaas fremsatte følgende forslag:

RV foreslår at det utarbeides forslag til tversgående ruteforbindelser i Groruddalen med tilknytting til Oppsal, Bøler, Lambertseter.

Forslaget ble besluttet sendt formannskapet.

Resultatet av behandlingen er: Henlagt.

ANTI-IMPERIALISME

RV er det eneste partiet som tar opp internasjonale spørsmål i bystyret. Hvordan partiet blir møtt i disse sakene, går fram av følgende sitat, som også belyser hvor langt yringsfriheten strekker seg for et kommunistisk parti i et parlamentarisk organ. Sitatet er hentet fra et dagsordeninnlegg som Ellen Pedersen holdt 25/8-77, der hun prøvde å få snudd opp ned på sakskartet for å hindre utsettelse av en rekke viktige interpellasjoner:

Så skal jeg kort ta tilleggsforslaget. Hvorfor jeg gjør det, er fordi det nå er nøyaktig ni år siden Sovjet okkuperte Tsjekkoslovakia, og landet er fremdeles okkupert. Det er på høy tid at dette politiske forum markerer sin solidaritet med det tsjekkiske folkets heroiske kamp mot den mektige sosialimperialistiske supermakta

Sovjet. Jeg vil derfor foreslå ett minutt høytidelig stillhet for å hedre det tsjekkiske folket med Jan Pallac og andre fredskjempere i Tsjekkoslovakia mot invasjonsmakta. Dette fremlegger jeg da forslag om, og hvis også dette skulle bli nedstemt, forbeholder jeg meg retten til som bystyremedlem å ta ett minutt stillhet aleine.

Ordføreren: Jeg vil fastholde at vi behandler den dagsorden som er satt opp. Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg har påpekt at denne forsamling er satt til å behandle de saker som er forberedt i administrasjonen, og tilrettelagt for bystyret og trenger vedtak her. Jeg har aldri benektet at mange av de ting som er tatt opp, kan være interessante politiske saker, men alt til sin tid og på sitt sted. Dette er et forsøk på å bringe inn spørsmål som ikke har noe i bystyresalen å gjøre. — Jeg setter da forslaget om å forandre dagsor-

den under votering. — Det er falt mot 1 stemme.

Jeg syns heller ikke at denne forsamling skal blande seg inn i internasjonale spørsmål og slike ting. Jeg skal ikke uttale hvor sympatien ligger, det har ikke noe med dette å gjøre. Forslaget settes under votering. — Det er falt mot 1 stemme.

(Bråk og slagord fra galleriet. Pause mens galleriet ryddes.) Ellen står på talerstolen og gjennomfører 1 min. stillhet sammen med galleriet.

Da NATO's ministerråd hadde møte i Oslo 20/5-76 hadde kommunen stilt Rådhuset til disposisjon. RV forsøkte å protestere mot dette i et innlegg til dagsorden. Det gikk slik:

Ellen Pedersen: I dag har NATOs ministerråd åpna sin konferanse her i Rådhuset. Denne konferansen er et ledd i forberedelsen til krig...

Ordføreren (klubber): Dette er ikke til dagsorden.

Ellen Pedersen: Hvis jeg kan få prate ferdig, så er dette til dagsorden.

Ordføreren: Nei, dette er en argumentasjon. Hvilken sak er det De vil ha flyttet på?

Ellen Pedersen: Nei, det er ikke noen interpellasjon eller noen sak jeg vil ha flyttet på, det er et innlegg til dagsorden ...

Ordføreren: Ja, da kommer vi tilbake til det når vi kommer til saken.

Ellen Pedersen: Da må jeg bare si på vegne av Rød Valgallianse at på grunn av at det er avholdt en ministerrådskonferanse her i Rådhuset i dag og at den konferansen er et ledd i forberedelse til krig ...

Ordføreren: Dette er ikke til dagsorden, dette er et innlegg.

Ellen Pedersen: Vi vil da forlate lokalet i protest mot dette.

Ordføreren: Kan vi da si at interpellasjonen som er anmeldt, og så er besvart?

Ellen Pedersen: Hvis jeg ikke kan få begrunne hvorfor jeg forlater lokalet til dagsorden, så kan jeg ikke anse at interpellasjonen er avsluttet.

Og så gikk altså Ellen Pedersen, og kom ikke tilbake den kvelden. Dette forhindra ikke ordføreren fra å komme med følgende hårreisende angrep på interpellasjonen og utryngsfriheten, som Ellen ikke kunne svare på.

Videre er det en interpellasjon som ordføreren vedgår at jeg var i sterk tvil om man skulle sette opp — ordføreren er jo ansvarlig for de interpellasjoner og saker som settes opp på møtekartet. Det gjelder interpellasjonen om å stille Rådhuset til disposisjon. Det var finansutvalget som i møte 9. februar i år enstemmig imøtekom en anmodning om å få stilt Rådhuset til disposisjon for åpningen av NATO-møtet, Ministermøtet, som har vært avholdt i dag, 20. mai. — Jeg var, når det gjelder interpellasjonen, sterkt i tvil fordi denne hadde en bestemt form, og jeg vil meget sterkt beklage at det er anmeldt en slik interpellasjon som på det groveste krenker og bakvasker en utenlandsk statsmann som i disse dager er Norges og Oslos gjest.

Det er også andre ting i denne interpellasjonen som jeg vil påstå er uholdbare påstander og ærekrenkelser, og som aldri skulle ha vært godtatt, men jeg syntes det kunne stå som en illustrasjon på hva man kan tillate seg innenfor det system vi praktiserer. Det blir i alle fall her i bystyret med denne ene avsløringen. Gjentakelser kan jeg forsikre om vil bli avvist så lenge man fortsetter med det ordbruket.

Ordføreren vil også både overfor den statsmann det gjelder, og de nasjoner som er omtalt, gi uttrykk for beklagelse over denne såkalte interpellasjon og dens form. Noe ytterligere vil jeg ikke si i denne saken. Jeg ville imidlertid gjerne ha referert dette, da interpellasjonens ordlyd har en særegen form.

SV gjorde på sin side følgende famlende forsøk på å fremme partiets politikk på NATO-saka:

Kari Kromann (fra salen): ... Til denne interpellasjonen om NATO, hvordan blir det da med den ...?

Ordføreren: Den er falt ut. NATO-møtet pågår nå.

Kari Kromann (fra salen): ... om man ikke kunne få ordet ...

Ordføreren: Nei, det kan en ikke gjøre. En får anmelde en ny in-

terpellasjon da, på egen regning, som har en annen stil.

Kari Kromann (fra salen): Men hva mener interpellanten.

Ordføreren: Jeg spurte, og hun sa at det var jo all right.

Kari Kromann (fra salen): Jeg har lyst til å kommentere ...

Ordføreren: Nei, det er falt bort.

Det bør avslutningsvis nevnes at RV slo tilbake i en interpellasjon om ordførerenes møteledelse som kom opp i september 1976. Et interessant poeng kan det også være at straffen for å forlate møtet slik Ellen gjorde, ifølge bystyreglementet er en bot på kr. 10,-. Det må sies å være billig for en så god politisk markering.

FREMMEDARBEIDERE — RASISME

I bystyremøte 17/3-77 reiste RV følgende to interpellasjoner:

Interpellasjonen har følgende ordlyd:

«En stor del av fremmedarbeiderne i Oslo lider under skandaløst dårlige boligforhold.

Fremmedarbeidere som har søkt bolig gjennom boligsejens kontor har ikke fått hjelp til tross for at sterke helsemessige og sosiale behov er dokumentert.

Rød Valgallianse vil stille spørsmål om det ved tildeling av boliger gjennom boligsejens kontor foregår diskriminering av frem-

medarbeidere.»

Sak nr. 82. Interpellasjon fra Ellen Pedersen.

Interpellasjonen har følgende ordlyd:

«Rød Valgallianse har opplysninger som tyder på at et stort antall pakistanske barn i Oslo ikke får den skolegang de har krav på.

Hva gjør Oslo kommune for å sikre at retten til skolegang blir lik for både nordmenns og fremmedarbeideres barn?»

I boligrådmannens svar heter det bl.a.:

Boligrådmannen vil som konklusjon slå fast at likhetsprinsippet har vært og er en grunnleggende hovedregel for boligadministrasjonen. Som en følge av dette prinsipp har man gjennomført en rekke spesialtiltak som kompensasjon for det handikap fremme-

arbeidere stiller med overfor norske borgere. Etter min bestemte oppfatning er det således ikke grunnlag for å hevde at fremmedarbeidere er diskriminert.

Ingen av dem som kjenner noenlunde til forholda vil vel føle seg særlig beroliga over denne forsikringen fra rådmannens side. Og denne gangen reagerte DNA, representert ved Astri Wold:

Astrid Wold: Jeg tillater meg gjennom ordføreren å gi Ellen Pedersen et råd, hvis hun med sin politikk ønsker å bli tatt alvorlig i denne bystyresalen. Vi føler som politikere i Oslo by at vi til dels er ansvarlige for hva administrasjonen står for. Ellen Pedersen brukte uttrykk som «diskriminering overfor fremmedarbeidere,» og

hun brukte ytterligere ordet «rasisme». Det er visse toleransegrenser for hva folk kan ta imot av ordbruk. Jeg vil be Ellen Pedersen senere tenke litt over om hun oppnår noe særlig ved å bruke ord som vi andre ikke kan finne oss i å bli stemplet med.

På interpellasjonen om skolesituasjonen svarte kulturrådmannen bl.a.

Det har i 1976 vært ventelister som har omfattet fra 50 til 150 barn. Ventetida varierer noe for de forskjellige grupper barn. De fleste går i skole senest tre måneder etter registrering. Totalt er det i dag ca. 1700 fremmedspråklige elever i Oslo-skolen, og av disse kommer ca. 50 pst. fra land utenfor Europa. Av de ca. 1700 går ca. 600 i 88 innføringsklasser, der elevene vanligvis går i to år. Vel 1000 elever går i de vanlige klassene, dvs. sammen med norske

barn. Den 3. januar hadde man ingen barn på venteliste i Oslo.

Problemet med fremmedspråklige elever er stort. Det er et felt der Oslo og også Norge er helt uten erfaringer. Men jeg tror skoleadministrasjonen og Oslo skolestyre har all ære av det som er utrettet på dette felt. Jeg synes det er et eksempel på hva dyktige og entusiastiske mennesker kan greie når de får økonomiske midler stilt til disposisjon.

Økonomiske midler, ja — får de det? I budsjettforslaget for 1979 foreslo RV å bevilge kr. 725 000,- til støtteundervisning for fremmedarbeidere. Forslaget fikk RV's ene stemme.

AVSLUTNING

Vi har trukket fram et utvalg av saker som RV har vært med på eller tatt opp. Vi har særlig lagt vekt på spørsmål og interpellasjoner, og forsøkt å referere noen av de viktigste sakene innafor de områdene som er prioritert politisk. RV har reist en rekke andre spørsmål og interpellasjoner i perioden, uten at vi kan gi noen fullstendig oversikt over alle her.

Det er viktig å gjøre oppmerksom på at utvalget av stoff ikke gir noe helhetlig bilde av RV's totale virksomhet i perioden. Hundretalls saker er avgjort av bystyret i løpet av disse 4 åra — noen for, og en del flere mot RV's stemme.

For dem som vil bruke dette heftet som materiale i valgkampen (og det håper vi er mange), er det nødvendig å supplere med et viktig dokument som fås gratis på Rådhuset. Det er et blått hefte som heter BUDSJETT 1979 — Tilleggsinnstillinger, Protokoller og Vedtak. Dette hefte gjengir alle RV's forslag til bevilgninger for i år, og viser tydelig hvilke partier som har stemt for hva.

Til slutt vil vi gjengi sak nr. 445 i protokollen for bystyremøtet 16/12-76:

445. *Deling av Høybråten menighet.*

Ellen Pedersen foreslo:

«Saken utsettes til arbeiderklassen har tatt makten i denne

byen og proletariatets diktatur er innført.»

Dette forslag ble forkastet mot 1 stemme.

Formannskapets innstilling ble vedtatt mot 7 stemmer.

Slik markerer et kommunistisk parti at det ikke vil være ansvarlig når det gjelder alle de hundretalls forslag som borgerskapet har funnet ut at bystyret må avgjøre.

GOD VALGKAMP